



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 269

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 aprilie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
		724.	— Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din cadrul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice — aparat central și unități subordonate, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, precum și în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2016	12
2.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind acordarea indemnizației pentru limită de vârstă prevăzute de Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată	2		
		3.549.	— Ordin al ministrului educației naționale și cercetării științifice privind sesiunea specială de evaluare națională 2016 pentru elevii din clasa a VIII-a participanți la loturile naționale de pregătire pentru olimpiadele și concursurile internaționale	13
			ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA	
		10.	— Decizie privind componența Comisiei superioare de disciplină a Colegiului Medicilor Dentiști din România în mandatul 2016—2020	14
		11.	— Decizie pentru modificarea și completarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 16/2013 privind eliberarea certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România....	14–15
			★	
		Lista	cuprinzând asociațiile și fundațiile române cu personalitate juridică din municipiul Brăila cărora li s-au acordat subvenții de la bugetul local în anul 2016, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială.....	15
242.	— Hotărâre privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.264/2010 pentru aprobarea programului-cadru de emisuni de titluri de stat „Medium Term Notes”	10		
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
80.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale pentru aprobarea licenței de concesiune pentru explorare a resurselor de lignit din perimetrul Plopișel, județul Argeș	10		
460.	— Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.739/2013 privind procedura de avizare a structurilor și a personalului care gestionează asistența financiară comunitară, conform art. 4 alin. (7) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 595/2009 pentru aplicarea Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare	11		

HOTĂRĂRI ALE BIROURILOR PERMANENTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR ȘI SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind acordarea indemnizației pentru limită de vârstă prevăzute de Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată

În temeiul art. 49 alin. (11) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată,

Birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice privind acordarea indemnizației pentru limită de vârstă prevăzute de Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, aprobate prin Hotărârea Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului nr. 1/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 17 februarie 2016, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Indemnizația pentru limită de vârstă se acordă, în condițiile și cu respectarea prevederilor Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, ale art. II din Legea nr. 357/2015 pentru completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și a prezentelor norme metodologice, pe bază de cerere, deputaților și senatorilor care, începând cu anul 1990, au deținut calitatea de parlamentar, la încetarea mandatului, dacă nu sunt realeși pentru un nou mandat.”

2. Articolele 3 și 4 se abrogă.

3. La articolul 8, alineatele (5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Cererile depuse până la intrarea în vigoare a prezentelor norme își mențin valabilitatea, urmând ca dosarul să fie completat în termen de 30 de zile cu actele necesare stabilirii indemnizației pentru limită de vârstă.

.....
(7) În cazul dosarului incomplet, se va pune în vedere solicitantului completarea acestuia în termen de 30 de zile, drepturile urmând să se acorde de la data depunerii cererii.”

4. La articolul 9 alineatul (1), după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) declarație pe propria răspundere, completată de beneficiar conform modelului prezentat în anexa nr. 2.”

5. La articolul 9, alineatul (2) se abrogă.

6. La articolul 10, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Ordinul prevăzut la alin. (1) se va emite în trei exemplare, dintre care unul va fi transmis de îndată beneficiarului.”

Art. II. — Pentru cererile depuse până la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, termenele prevăzute la art. 8 alin. (5) și (7) din Normele metodologice privind acordarea indemnizației pentru limită de vârstă prevăzute de Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, aprobate prin Hotărârea Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului nr. 1/2016, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se calculează de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. IV. — Normele metodologice privind acordarea indemnizației pentru limită de vârstă prevăzute de Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, aprobate prin Hotărârea Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului nr. 1/2016, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se vor republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această hotărâre a fost adoptată în ședința comună a Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului din 21 martie 2016.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 martie 2016.

Nr. 2.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 20

din 19 ianuarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (8) și art. 250 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (8) și art. 250 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 1.751/62/2015/a3 al Curții de Apel Brașov — Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.165D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă apărătorul autorului excepției, avocat Ion Iordache, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând susținerile cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Arată că, în cauză, măsurile asigurătorii a fost dispuse în faza de urmărire penală, autorul excepției fiind trimis în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni de corupție, astfel încât luarea acestora era obligatorie. În ceea ce privește dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, arată că nu pot face obiect al măsurilor asigurătorii categoriile de bunuri exceptate de lege și nici categoriile de venituri prevăzute de normele procesual civile, însă apreciază că motivele de neconstituționalitate invocate de autor privesc modul de interpretare și aplicare a acestor dispoziții, aspecte ce nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului. Susține aceleași concluzii și cu privire la dispozițiile art. 250 din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 74/C din 30 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.751/62/2015/a3, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (8) și art. 250 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost

ridicată de Aristotel Adrian Căncescu într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva Încheierii din data de 23 iunie 2015, pronunțată de Tribunalul Brașov în Dosarul penal nr. 1.751/62/2015, prin care a fost respinsă cererea de ridicare a poprii asigurătorii asupra sumelor de bani încasate cu titlu de dobândă, de la data instituirii acesteia (6 octombrie 2014) și până în prezent, ca tardivă, în temeiul art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, care reglementează termenul imperativ de 3 zile pentru contestarea măsurilor asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acestora, și, ca inadmisibilă, având în vedere soluționarea definitivă a aspectelor ce țin de măsurile asigurătorii prin Încheierea nr. 1.094 din 22 decembrie 2014 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că a formulat o cerere prin care a solicitat instanței de judecată ridicarea măsurii asigurătorii asupra sumelor de bani încasate cu titlu de dobândă de la data instituirii poprii asigurătorii, respectiv menținerea ca ridicată a măsurii asigurătorii asupra sumelor ce vor rezulta pe viitor cu titlu de dobândă, aferente sumelor din conturile indicate. În susținerea acestei cereri, autorul a arătat instanței că nu formulează o contestație împotriva măsurii asigurătorii luate de către procuror și nici împotriva modului de aducere la îndeplinire a acestei măsuri, cererea sa fiind justificată de faptul că, între timp, a rămas fără mijloace de subzistență, având așadar un motiv care nu exista la data luării măsurii și care a intervenit în timpul judecății. Față de această motivare, instanța de judecată a respins cererea ca tardivă și inadmisibilă, cu motivarea că toate aspectele care țin de măsurile asigurătorii au fost soluționate definitiv prin Încheierea nr. 1.094 din 22 decembrie 2014, pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Așa încât autorul susține că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât nu exceptează de la luarea măsurilor asigurătorii fructele produse de sumele de bani aflate într-un cont bancar, prin aceasta creându-se o discriminare între cetățeni, în funcție de modalitatea de venituri obținute, în categoria „*bunurilor exceptate de lege*” aflându-se doar salariile, care pot fi poprite într-o anumită limită.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 250 din Codul de procedură penală, susține că acestea sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), art. 22, art. 24 și art. 26 alin. (1), cât și prevederilor referitoare la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu prevăd posibilitatea pentru suspect/inculpat de a formula în fața instanței de judecată o cerere de modificare a măsurilor asigurătorii, pentru motive intervenite ulterior luării acestora, și, de asemenea, nu reglementează o cale de atac împotriva soluției instanței pronunțate cu privire la această cerere.

8. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală nu

sunt în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), de vreme ce norma procedural penală supusă controlului de constituționalitate nu realizează o discriminare între cetățeni, referindu-se doar la categoriile de bunuri care nu pot face obiectul sechestrului, având în vedere și scopul pentru care legiuitorul a instituit această măsură asigurătorie. Chiar dacă, exemplificativ, asupra veniturilor din salariu se poate institui măsura asigurătorie într-o anumită cotă, acest lucru nu conduce, în mod automat, la favorizarea vreunei anumite categorii de persoane pentru a se putea considera că sunt afectate prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

9. În ceea ce privește prevederile art. 250 din Codul de procedură penală, apreciază că acestea nu încalcă dreptul de acces la justiție, în condițiile în care norma criticată prevede dreptul persoanei interesate, inclusiv a suspectului sau inculpatului, de a se adresa unui judecător independent cu o contestație privind modul de luare sau de aducere la îndeplinire a măsurii dispuse în cursul urmăririi penale. În aceste condiții, examenul de legalitate realizat de către judecător conferă persoanei interesate, suspectului sau inculpatului posibilitatea exercitării dreptului constituțional al accesului liber la justiție. Opinează că nu este încălcat nici dreptul la apărare, de vreme ce măsura asigurătorie are caracter temporar și nu afectează prezumția de nevinovăție. Pe de altă parte, raportat la prevederile art. 408 din Codul de procedură penală, încheierile pronunțate de instanță pot fi atacate cu apel odată cu sentința, astfel încât, și din acest punct de vedere, dreptul la apărare este garantat și respectat. Apreciază că dispozițiile criticate nu îngăduiesc nici dreptul la viață, integritatea fizică și psihică a persoanei, întrucât, prin luarea unei astfel de măsuri temporare, nu există obligația organului judiciar de a ocroti standardul de viață al persoanei, prin asigurarea aceluiași quantum al veniturilor care să-i confere același nivel de cheltuieli cu care suspectul sau inculpatul era obișnuit anterior instituirii măsurilor asigurătorii, în condițiile în care, prin excepțiile conferite de lege, sunt asigurate atât veniturile necesare traiului, cât și respectarea dreptului la muncă prin desfășurarea unei alte activități care să îi asigure o sursă de venit. În concluzie, opinează că excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 250 din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că motivele de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală nu pot fi reținute și, în acest sens, arată că măsura asigurătorie dispusă de procuror poate fi contestată, în acord cu art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Cu privire la dispozițiile art. 250 din Codul de procedură penală, apreciază că acestea sunt parțial constituționale, alin. (6) al acestui articol fiind neconstituțional în raport cu prevederile art. 21 alin. (1) și art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală. Așadar, cu privire la art. 250 alin. (6) din Codul de procedură penală, arată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Legiuitorul nu poate suprima dreptul substanțial al unei părți interesate de a exercita căile de atac și nici nu poate restrânge exercițiul acestui drept decât în condițiile restrictive stabilite prin art. 53 din Constituție. Deși art. 129 din Legea fundamentală asigură

folosirea căilor de atac „*în condițiile legii*”, această dispoziție constituțională nu are însă semnificația că „*legea*” ar putea înlătura ori restrânge exercițiul altor drepturi sau libertăți expres consacrate prin Constituție. Or, în speță, prin nereglementarea unei căi de atac, persoana afectată de măsura asigurătorie luată de judecătorul de cameră preliminară și de către instanța de judecată nu-și poate exercita dreptul la apărare. Față de aceste aspecte, consideră că, prin excluderea posibilității de contestație a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară și de către instanța de judecată, se încalcă accesul la justiție al persoanelor asupra bunurilor cărora s-a dispus această măsură. Apreciază că dispozițiile constituționale ale art. 22 nu au incidență în cauză.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 249 alin. (8) și art. 250 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 249 alin. (8): „*Nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege.*”

— Art. 250: „(1) *Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.*

(2) *Contestația nu este suspensivă de executare.*

(3) *Procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți dosarul cauzei, în termen de 24 de ore de la solicitarea dosarului de către acesta.*

(4) *Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie.*

(5) *Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la soluționarea contestației.*

(6) *Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la acest judecător ori la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii.*

(7) *Contestația nu suspendă executarea și se soluționează, în ședință publică, prin încheiere motivată, cu citarea părților, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia. Participarea procurorului este obligatorie.*

(8) *După rămânerea definitivă a hotărârii, se poate face contestație potrivit legii civile numai asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii.*

(9) *Întocmirea minutei este obligatorie.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) potrivit căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) referitor la accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 26 alin. (1) potrivit căruia autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată, cât și prevederilor art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în prezenta cauză, măsura asigurătorie a poprii a fost dispusă prin ordonanță a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov. Prin urmare, dispozițiile art. 250 alin. (6)—(9) din Codul de procedură penală, care reglementează contestația împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procedura de soluționare a acesteia și contestația, având ca temei legea civilă, ce poate fi formulată numai asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, nu au legătură cu soluționarea cauzei. Potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei.”* Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (6)—(9) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

17. Cât privește dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, potrivit acestor norme procesual penale, *„nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege.”* Sechestrul se instituie asupra bunurilor mobile — titluri de valoare, obiecte de artă și de muzeu, colecțiile de valoare, obiecte din metal, sume de bani — cash etc. — și imobile, potrivit art. 249 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar prevederile alin. (3)—(5) ale aceluiași articol diferențiază, în funcție de proprietar, întinderea sechestrului. Astfel, pot fi sechestrate bunurile proprietatea suspectului sau inculpatului pentru garantarea executării pedepsei amenzii, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare, pot fi sechestrate bunurile persoanei responsabile civilmente în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare și pot fi sechestrate bunurile aflate în proprietatea sau posesia unei terțe persoane, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse. Dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală trebuie corelate cu cele ale art. 112 și art. 112¹ din Codul penal, referitoare la confiscare, întrucât bunurile care pot fi confiscate sunt cele asupra cărora se poate institui sechestrul.

18. Curtea reține, totodată, că, atunci când procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța instituie sechestrul asigurător, aceștia evaluează prejudiciul produs prin infracțiune, valoarea sechestrată fiind necesar a fi apropiată de cea a bunurilor care ar putea fi confiscate, după stabilirea vinovăției, dacă se apreciază că se impune această măsură. De altfel, prin Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 20 noiembrie

2015, paragraful 15, Curtea a reținut că măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispune — ordonanță sau încheiere, îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. Așadar, dispunerea unei măsuri asigurătorii se face pe baza analizei valorilor implicate în cauză: valoarea prejudiciului, a sumelor probabile ce ar trebui confiscate, bonitatea suspectului/inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune.

19. Cu privire la condiția necesității dispunerii măsurii asigurătorii, pe de o parte, trebuie avute în vedere cazurile în care instituirea măsurilor asigurătorii, așadar și a sechestrului, sunt obligatorii, respectiv ipoteza reglementată de art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală — persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, și cazurile reglementate în legislația specială — de pildă, art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, când organele judiciare nu mai sunt ținute să verifice condiția de necesitate a măsurii, ea fiind impusă de lege. În cauză, Curtea observă că inculpatul, autor al excepției, a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni reglementate în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, luarea măsurilor asigurătorii fiind obligatorie, această dispoziție constituind o derogare de la regula potrivit căreia dispunerea măsurilor asigurătorii este, în principiu, facultativă.

20. De asemenea, Curtea reține că, în cazul infracțiunilor grave, este de dorit ca sechestrul să fie instituit cât mai devreme în cursul urmăririi penale, pentru a împiedica suspectul să înstrăineze bunurile sau beneficiul infracțiunii, cu mult înainte de a fi evaluată întinderea activității infracționale și a prejudiciului, organele judiciare având posibilitatea să instituie sechestrul asigurător pe toate bunurile suspectului sau inculpatului, precum și pe bunurile altor persoane despre care se cunoaște că provin din infracțiune. Cu toate acestea, Curtea reține că instituirea sechestrului nu poate împiedica suspectul sau inculpatul să își procure mijloacele de trai. De vreme ce, prin instituirea sechestrului, se limitează posibilitatea suspectului/inculpatului de a-și continua activitatea și, implicit, de a-și asigura mijloacele de trai, organele judiciare trebuie să aibă în vedere un nivel mediu de asigurare a mijloacelor de trai pentru suspect/inculpat și familia sa, neavând importanță dacă prin dispunerea măsurii asigurătorii nu mai poate să își asigure același nivel de existență, precum cel anterior instituirii măsurii.

21. Curtea reține că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, ce fac obiect al prezentei excepții, reglementează situațiile în care nu poate fi dispus sechestrul, având în vedere titularul bunurilor sau categoria bunurilor ce urmează a fi sechestrate. Codul de procedură penală nu cuprinde însă norme care să stabilească expres categoria *„bunurilor exceptate de lege”* de la instituirea sechestrului, într-o atare situație dispozițiile procesual penale completându-se cu dispozițiile procesual civile referitoare la bunurile care, potrivit legii, au un regim privilegiat, neputând face obiectul unei executări silite, fiind neurmăribile. Astfel, potrivit art. 727 din Codul de procedură civilă, nu sunt supuse urmăririi silite bunurile de uz personal sau casnic indispensabile traiului debitorului și familiei sale și obiectele de cult, dacă nu sunt mai multe de același fel, obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și cele destinate îngrijirii bolnavilor, alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de 3 luni, iar dacă debitorul se ocupă

exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de subsistență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă, combustibilul necesar debitorului și familiei sale socotit pentru 3 luni de iarnă, scrisorile, fotografiile și tablourile personale sau de familie și altele asemenea. Totodată, potrivit art. 728 din Codul de procedură civilă, bunurile mobile care fac obiectul unei diviziuni a patrimoniului afectate exercițiului unei profesii autorizate nu pot fi urmărite decât de către creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu exercitarea profesiei respective. Dacă bunurile nu sunt afectate unui patrimoniu profesional individual, însă servesc la exercitarea ocupației sau profesiei debitorului persoană fizică, pot fi supuse urmăririi silită numai dacă nu există alte bunuri urmăribile și numai pentru obligații de întreținere sau alte creanțe privilegiate asupra mobilelor. Dacă debitorul se ocupă cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultură, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale și semințele pentru cultura pământului, în afară de cazul în care asupra acestor bunuri există un drept real de garanție sau un privilegiu pentru garantarea creanței.

22. Curtea reține, de asemenea, că dispozițiile art. 729 din Codul de procedură civilă reglementează limitele urmăririi veniturilor bănești, acestea fiind aplicabile, în materie penală, atât în ipoteza sechestrului propriu-zis instituit asupra sumelor de bani în materialitatea lor (cash) — bunuri mobile corporale, la care face referire art. 252 alin. (2) și (8) din Codul de procedură penală, cât și în ceea ce privește urmărirea silită a creanțelor, în ipoteza instituirii popririi asigurătorii, potrivit art. 254 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 729 alin. (1) din Codul de procedură civilă, salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii, și până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel. Cu alte cuvinte, dacă sunt mai multe sechestre penale sau acestea coexistă cu sechestrul civil, limita este de jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în conformitate cu art. 729 alin. (2) din Codul de procedură civilă. De asemenea, Curtea reține că sunt în egală măsură aplicabile și dispozițiile art. 729 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest cuantum, precum și prevederile alin. (4)—(7) ale aceluiași articol. Totodată, Curtea reține că și prin alte dispoziții legale speciale anumite categorii de bunuri pot fi declarate neurmăribile.

23. Așadar, Curtea constată că normele procesual penale ale art. 249 alin. (8) coroborate cu cele procesual civile precitate stabilesc, cu caracter general, limitele urmăririi bunurilor mobile sau imobile ca urmare a instituirii sechestrului, în vederea asigurării mijloacelor de existență ale suspectului/inculpatului, fără a se putea reține existența unui tratament juridic diferit al suspectilor/inculpaților, față de care s-a dispus sechestrul, în funcție de calificarea sumelor de bani sechestrate.

24. Curtea reține însă că în prezenta cauză, în data de 6 octombrie 2014, au fost dispuse, prin ordonanță a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov, măsuri asigurătorii cu privire la bunurile inculpatului, autor al excepției, inclusiv măsura popririi asigurătorii asupra a trei conturi bancare ale acestuia. Ulterior contestării acestor măsuri, inculpatul, autor al excepției, a formulat o cerere prin care a solicitat instanței de judecată ridicarea măsurii asigurătorii asupra sumelor de bani încasate cu titlu de dobândă de la data instituirii popririi asigurătorii, respectiv menținerea ca ridicată a măsurii asigurătorii asupra sumelor ce vor rezulta pe viitor cu titlu de dobândă, aferente sumelor din conturile indicate, motivat de faptul că, între timp, a rămas fără mijloace de subsistență, având așadar un motiv care nu exista la data luării măsurii și care a intervenit în timpul judecării, cerere respinsă de către instanță ca tardivă și inadmisibilă, pentru motivele arătate în paragraful 4 al prezentei decizii. În acest context a fost invocată excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, autorul susținând că acestea nu exceptează de la luarea măsurilor asigurătorii fructele produse de sumele de bani aflate într-un cont bancar, prin aceasta creându-se o discriminare între cetățeni, în funcție de modalitatea de venituri obținute, în categoria „*bunurilor exceptate de lege*” aflându-se doar salariile, care pot fi poprite într-o anumită limită.

25. Față de aceste critici, Curtea reține că, potrivit art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, „*sumele de bani datorate cu orice titlu suspectului ori inculpatului sau părții responsabile civilmente de către o a treia persoană ori de către cel păgubit sunt poprite în mâinile acestora, în limitele prevăzute de lege, de la data primirii ordonanței sau încheierii prin care se înființează sechestrul*”. Curtea reține că temeiul juridic al înființării popririi îl constituie, potrivit dispozițiilor precitate, ultima teză, ordonanța sau încheierea prin care se înființează sechestrul. De asemenea, Curtea reține că dispozițiile art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală au în vedere luarea măsurii asigurătorii a popririi asupra unei creanțe, iar nu asupra sumelor de bani în materialitatea lor — bunuri mobile corporale, care pot face obiectul sechestrului penal propriu-zis. Așa încât sumele de bani din conturile bancare, datorate de bancă suspectului, inculpatului sau părții responsabile civilmente, sau sumele de bani datorate de către angajator salariatului său pot face doar obiect al popririi. Scopul instituirii popririi este acela de a imobiliza, în mâinile terțului poprit, sumele de bani datorate suspectului/inculpatului sau părții responsabile civilmente (debitor poprit), premisa instituirii popririi constituind-o existența unui raport juridic între suspect/inculpat sau partea responsabilă civilmente și un terț, prin care acesta din urmă datorează primilor, indiferent cu ce titlu, sume de bani.

26. Așadar, în patrimoniul suspectului/inculpatului sau părții responsabile civilmente se află, în momentul instituirii popririi, un drept de creanță. Această creanță trebuie să fie certă și lichidă, așadar să aibă un cuantum determinat sau determinabil, nefiind obligatoriu să fie exigibilă, adică scadentă. Curtea reține că, potrivit art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiect al popririi îl poate constitui doar soldul creditor al contului existent la data dispunerii acestei măsuri asigurătorii — „*sumele de bani datorate*”, având în vedere însă prevederile art. 970 din Codul de procedură civilă și faptul că creanța nu trebuie să fie exigibilă, obiect al popririi îl pot constitui și sumele pe care terțul poprit le va datora în viitor, adică încasările viitoare din conturi, în baza unor raporturi juridice existente la momentul instituirii măsurii asigurătorii. În aceste condiții, Curtea reține că indisponibilizarea se poate întinde și asupra fructelor civile ale

creanței poprite (de pildă, dobânzile), precum și asupra oricăror altor accesorii născute chiar după înființarea popririi.

27. Curtea reține însă că legiuitorul a reglementat expres, în cuprinsul art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, faptul că „*sumele de bani datorate [...] sunt poprite [...], în limitele prevăzute de lege, [...]*”, stabilind, similar sechestrului — art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, limitele urmăririi veniturilor bănești. Așa încât, în mod asemănător sechestrului, dispozițiile procesual penale privind poprirea asigurătorie se vor completa cu normele procesual civile în materie referitoare la limitele urmăririi veniturilor bănești. Așadar, la fel cum la sechestrul asigurător legea stabilește categorii de bunuri insesizabile care nu pot face obiectul sechestrului, și la dispunerea popririi asigurătorii urmează a se ține seama de limitele urmăririi veniturilor bănești, astfel cum sunt prevăzute de art. 729 din Codul de procedură civilă, întrucât numai în limitele permise de lege acestea sunt sume urmăribile, după cum vor trebui respectate și dispozițiile art. 781 alin. (5) lit. a)–c) din același cod, norme ce instituie interdicții speciale în materia popririi. Dispozițiile art. 729 alin. (1)–(3) din Codul de procedură civilă, care reglementează limitele urmăririi veniturilor bănești, stabilesc că salariile și alte venituri periodice, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii, exceptând obligația de întreținere sau alocația pentru copii. În aceste condiții, Curtea constată că veniturile obținute de către debitorul poprit cu caracter periodic, regulat, sunt parțial insesizabile, în considerarea scopului prezumat de legiuitor pentru care acestea urmează a fi folosite, respectiv asigurarea mijloacelor de trai ale acestuia. Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel. Veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât quantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest quantum.

28. Având în vedere toate cele arătate, Curtea constată că, în ipoteza instituirii popririi asigurătorii asupra conturilor bancare ale suspectului/inculpatului, atât cu privire la soldul creditor al acestor conturi, cât și în ceea ce privește încasările viitoare din conturi — salarii ori alte venituri periodice, destinate asigurării mijloacelor de existență ale suspectului/inculpatului — se face aplicarea normelor procesual civile referitoare la limitele urmăririi veniturilor bănești, fără a se putea reține existența unui tratament juridic diferit al suspectilor/inculpaților, față de care s-a dispus poprirea, în funcție de calificarea sumelor de bani poprite ca fiind salarii sau alte venituri periodice destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestora. Așadar, este obligația organului judiciar care instituie măsura să determine limitele popririi, prin stabilirea sumelor ce nu pot fi poprite sau a celor ce pot fi poprite doar parțial, acesta având mijloacele necesare pentru a stabili situațiile de fapt în raport cu care se aplică dispozițiile civile menționate.

29. În ceea ce privește dispozițiile art. 250 alin. (1)–(5) din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), art. 22, art. 24 și art. 26 alin. (1), cât și prevederilor referitoare la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu prevăd posibilitatea pentru suspect/inculpat de a formula în fața instanței de judecată o cerere de modificare — desființare,

îndicire, încetare — a măsurilor asigurătorii, pentru motive intervenite ulterior luării acestora și, de asemenea, nu reglementează o cale de atac împotriva soluției instanței pronunțate cu privire la această cerere.

30. Cu privire la aceste critici de neconstituționalitate Curtea reține, dintr-o perspectivă istorică, faptul că, potrivit art. 168 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală din 1968, „*În contra măsurii asigurătorii luate și a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum și orice altă persoană interesată se pot plânga procurorului sau instanței de judecată, în orice fază a procesului penal.*”

Hotărârea instanței de judecată poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea”, iar, potrivit Deciziei nr. 71 din 15 octombrie 2007, pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, competența de a soluționa plângerea formulată în temeiul art. 168 din Codul de procedură penală revine procurorului în cursul urmăririi penale și, respectiv, instanței de judecată în cursul judecării. Așadar, potrivit normelor procesual penale precitate, plângerea poate privi atât actul prin care a fost dispusă măsura procesuală (ordonanță sau încheiere), cât și actul procedural prin care a fost adusă la îndeplinire măsura asigurătorie. Plângerea împotriva ordonanței prin care au fost luate măsurile asigurătorii în cursul urmăririi penale sau împotriva modului de aducere la îndeplinire a acestor măsuri în cursul urmăririi penale poate fi adresată organului de cercetare penală care a dispus măsurile asigurătorii ori procurorului care supraveghează cercetarea penală, până la sesizarea instanței de judecată. După sesizarea instanței de judecată, plângerea împotriva măsurilor asigurătorii, luate și aduse la îndeplinire în cursul urmăririi penale, se adresează acesteia. În cazul în care măsurile asigurătorii au fost luate de instanță, hotărârea acesteia poate fi atacată separat cu recurs.

31. Curtea observă că, spre deosebire de reglementarea anterioară referitoare la contestarea măsurilor asigurătorii în materie penală, în prezent, legiuitorul a ales două modalități distincte de contestare a măsurilor asigurătorii, respectiv, în privința măsurilor asigurătorii dispuse, prin ordonanță, de către procuror, în faza de urmărire penală, se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți atât referitor la instituirea măsurii, cât și, după luarea ei, cu privire la modul în care a fost adusă la îndeplinire, iar, referitor la măsurile asigurătorii dispuse de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată, prin încheiere, se poate contesta doar modalitatea în care a fost pusă în aplicare măsura, la același organ judiciar care a dispus-o. În ambele ipoteze însă a fost instituit un termen de 3 zile care curge de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, respectiv data punerii în executare a măsurii [art. 250 alin. (1) și (6) din Codul de procedură penală].

32. Cu privire la normele procesual penale cuprinse în art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a statuat prin Decizia nr. 486 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 septembrie 2015, paragraful 15, și prin Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 20 noiembrie 2015, paragrafele 17–27, reținând că măsurile asigurătorii dispuse de procuror pot fi contestate atât pe fond, cât și cu privire la aducerea lor la îndeplinire, la judecătorul de drepturi și libertăți. Pe fond, sechestrul asigurător poate fi contestat în 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii, odată cu contestarea temeiniciei măsurii putându-se contesta și neregularitățile actului prin care a fost dispusă

instituirea sechestrului asigurător, aşadar toate menţiunile pe care trebuie să le conţină ordonanţa procurorului, potrivit art. 286 din Codul de procedură penală, aşa încât judecătorul de drepturi şi libertăţi va proceda la verificarea condiţiilor legale pentru luarea măsurii asigurătorii, respectiv necesitatea şi întinderea prejudiciului. Curtea a reţinut că, ulterior întocmirii actelor de executare a măsurii sechestrului, persoanele interesate au posibilitatea să conteste modul de aducere la îndeplinire a măsurii, în termen de 3 zile de la data când a fost pusă în executare, aşadar al actelor de executare efectuate de organele de cercetare penală — inventarierea bunurilor, înscrierile funciare, valorificarea bunurilor. Cât priveşte termenul în care calea de atac poate fi exercitată de persoanele interesate, acesta este de 3 zile „de la data comunicării ordonanţei de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia”. Cu privire la instituirea acestui termen, Curtea a reţinut că, potrivit art. 129 din Constituţie, „împotriva hotărârilor judecătoreşti părţile interesate şi Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condiţiile legii”. Prin urmare, legiuitorul poate să reglementeze, în privinţa căilor de atac, termene, forma şi conţinutul, instanţa la care se depun, competenţa şi modul de judecare, soluţiile ce pot fi adoptate, astfel cum prevede şi art. 126 alin. (2) din Constituţie, potrivit căruia „Competenţa instanţelor judecătoreşti şi procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. În consecinţă, Curtea a reţinut că stabilirea unor condiţionări pentru introducerea acţiunilor în justiţie nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiţie, el presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuieşte justiţia, fiind de competenţa exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfăşurare a procesului în faţa instanţelor judecătoreşti, soluţie ce rezultă, astfel cum am arătat, din dispoziţiile art. 126 alin. (2) din Constituţie. Prin reglementarea dispoziţiilor procesual penale referitoare la contestarea măsurilor asigurătorii dispuse de procuror, legiuitorul şi-a exercitat tocmai competenţa dată în sarcina sa de textul art. 126 alin. (2) din Constituţie, ţinând cont de specificul măsurilor asigurătorii instituite în procesul penal — măsuri procesuale cu caracter provizoriu — şi de scopul pentru care acestea sunt dispuse, respectiv de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracţiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Cu alte cuvinte, prin instituirea măsurilor asigurătorii se acordă persoanei vătămate care s-a constituit parte civilă în procesul penal o garanţie a reparării prejudiciului creat prin fapta ilicită, iar statul are certitudinea solvabilităţii suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente în vederea recuperării cheltuielilor judiciare, a plăţii amenzii ori a existenţei bunurilor în proprietatea subiecţilor procesuali, a părţilor menţionate ori a altor persoane, în vederea confiscării. Dispoziţiile procesual penale referitoare la contestarea măsurilor asigurătorii dispuse de procuror, limitând contestarea acestora la un termen de 3 zile care începe să curgă de la data comunicării ordonanţei de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât şi a drepturilor şi intereselor legitime ale celorlalţi titulari, cărora statul este ţinut, în egală măsură, să le acorde ocrotire.

33. În aceste condiţii, Curtea constată că, prin deciziile precitate, a analizat constituţionalitatea dispoziţiilor procesual penale referitoare la contestarea măsurilor asigurătorii dispuse de procuror, **în ipoteza formulării contestaţiei pentru motive**

preexistente sau concomitente emiterii ordonanţei prin care s-a dispus măsura asigurătorie, statuând că acestea sunt constituţionale raportat la prevederile constituţionale privind liberul acces la justiţie. În prezenta cauză însă autorul excepţiei susţine că dispoziţiile procesual penale criticate lipsesc persoana faţă de care s-a dispus instituirea unei măsuri asigurătorii de posibilitatea de a solicita, pe parcursul procesului penal, modificarea sau chiar ridicarea respectivei măsuri, **pentru motive survenite ulterior luării acesteia**, fiindu-i astfel încălcat, printre altele, dreptul de acces la justiţie.

34. **Aşa încât, având în vedere toate cele arătate, Curtea reţine că normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii înfiinţate de organele penale — cu privire la cazul particular al desfiinţării (ridicării/încetării) măsurilor asigurătorii — se completează cu dispoziţiile procesual civile, în temeiul art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dispoziţiile procesual civile constituind izvor de drept procesual penal în măsura în care Codul de procedură penală nu cuprinde dispoziţii contrare.**

35. Curtea reţine că măsurile asigurătorii, în materie civilă, sunt reglementate în Cartea a VI-a titlul IV „Măsuri asigurătorii şi provizorii”, cap. I „Sechestrul asigurător”, secţiunea 1 „Dispoziţii generale”, art. 952—959, secţiunea a 2-a „Dispoziţii speciale privind sechestrul asigurător al navelor civile”, art. 960—969, cap. II „Poprirea asigurătorie”, art. 970 şi 971 din Codul de procedură civilă. Curtea constată că normele procesual civile, spre deosebire de normele procesual penale în materia măsurilor asigurătorii, reglementează atât desfiinţarea de drept a sechestrului asigurător [art. 955 din Codul de procedură civilă, în caz de nedepunere a cauţiunii în ipotezele reglementate de art. 953 alin. (1) şi (3) din acelaşi cod], cât şi instituţia ridicării sechestrului asigurător — art. 957 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Aşadar, potrivit art. 957 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „dacă debitorul va da, în toate cazurile, o garanţie îndestulătoare, instanţa va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurător”. În aceste condiţii, Curtea reţine că legea procesual civilă reglementează pentru debitor un remediu eficient pentru ridicarea măsurii sechestrului asigurător, şi anume în cazul în care dă o garanţie — reală sau personală — îndestulătoare. Aşa încât, dacă se va constitui la dispoziţia creditorului o asemenea garanţie, debitorul este îndreptăţit să formuleze o cerere prin care să solicite ridicarea sechestrului, astfel încât bunurile sale vor fi scoase de sub măsura indisponibilizării. Cât priveşte poprirea asigurătorie, potrivit art. 971 alin. (1) din Codul de procedură civilă, soluţionarea cererii, executarea măsurii, desfiinţarea şi ridicarea popriii asigurătorii se vor efectua potrivit dispoziţiilor art. 954—959 din acelaşi cod, care se aplică în mod corespunzător, aşa încât condiţiile înfiinţării popriii asigurătorii, ca şi cele privind ridicarea acesteia sunt cele prevăzute la sechestrul asigurător, anterior menţionate.

36. Curtea constată totodată că normele procesual civile reglementează un alt mijloc legal prin care debitorul sau terţul garant poate obţine desfiinţarea măsurilor asigurătorii, împiedicând valorificarea bunurilor la care acestea se referă, şi anume „depunerea cu afecţiune specială”. Potrivit art. 721 alin. (1) Codul de procedură civilă, „Până la adjudecarea bunurilor scoase la vânzare silită, debitorul sau terţul garant poate obţine desfiinţarea măsurilor asigurătorii ori de executare, consemnând la unitatea prevăzută de lege, la dispoziţia executorului judecătoresc, întreaga valoare a creanţei, cu toate accesoriile şi cheltuielile de executare, şi depunând dovada de consemnare la executorul judecătoresc.” Aşadar, prin efectuarea depunerii cu afecţiune specială, măsurile asigurătorii instituite încetează.

37. De asemenea, Codul de procedură civilă reglementează, în cuprinsul art. 751, situațiile în care debitorul are posibilitatea fie de a opri executarea silită prin împiedicarea aplicării sechestrului, fie de a obține ridicarea sechestrului în cazul în care a fost deja instituit. Cele două cazuri de împiedicare/ridicare a sechestrului prevăzute de art. 751 din Codul de procedură civilă sunt următoarele: a) debitorul plătește creanța, inclusiv accesoriile și cheltuielile de executare, în mâinile creditorului sau reprezentantului său având procură specială; b) debitorul face depunerea cu afecțiunea specială prevăzută la art. 721 alin. (1) și predă executorului recipisa de consemnare.

38. Similar, în cazul poprii, art. 784 alin. (6) din Codul de procedură civilă reglementează situația în care măsura indisponibilizării sumelor de bani sau a bunurilor mobile corporale poprite poate înceta, respectiv în cazul în care debitorul consemnează, cu afecțiune specială, toate sumele pentru acoperirea cărora a fost înființată poprirea, la dispoziția executorului judecătoresc, în condițiile prevăzute la art. 721. În acest caz, debitorul va înmâna recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care îl va înștiința de îndată pe terțul poprit, care devine astfel obligat să deblocheze conturile debitorului sau bunurile mobile corporale ale acestuia. Practic, pentru ca debitorul să evite o pagubă în patrimoniul său, legiuitorul i-a recunoscut posibilitatea de a consemna cu afecțiune specială întreaga valoare a creanței la dispoziția executorului, înmânându-i acestuia dovada consemnării.

39. Așadar, normele procesual civile precitate reglementează cu privire la desființarea măsurilor asigurătorii, la cerere, în ipotezele în care debitorul dă o garanție — reală sau personală îndestulătoare, face depunerea cu afecțiune specială ori plătește creanța, inclusiv accesoriile, așa încât Curtea reține că, în măsura în care se face aplicarea acestora în materie penală, suspectul/înculpatul față de care s-a dispus instituirea unei măsuri asigurătorii poate solicita, pe parcursul procesului penal, desființarea (ridicarea/încetarea) respectivei măsuri, dreptul de acces la justiție și dreptul la apărare fiind astfel garantate.

40. De altfel, cât privește poprirea asigurătorie, Curtea reține că, potrivit art. 254 alin. (2) din Codul de procedură penală,

sumele de bani datorate cu orice titlu suspectului ori inculpatului sau părții responsabile civilmente de către o a treia persoană ori de către cel păgubit, poprite în mâinile acestora, în limitele prevăzute de lege, „vor fi consemnate de către debitori, după caz, la dispoziția organului judiciar care a dispus poprirea sau a organului de executare, în termen de 5 zile de la scadență, recipisele urmând a fi predate procurorului, judecătorului de cameră preliminară ori instanței de judecată în termen de 24 de ore de la consemnare”. Așadar, după identificarea de către organul de executare a terțului poprit și comunicarea către acesta a unei copii după ordonanța sau încheierea prin care s-a instituit poprirea, terțul poprit are obligația de a se conforma de îndată acestei dispoziții, în sensul indisponibilizării sumelor datorate debitorului. După indisponibilizarea sumelor scadente, terțul are obligația de a consemna sumele de bani pe numele suspectului/înculpatului sau părții responsabile civilmente, dar la dispoziția organului judiciar care a dispus măsura ori a organului de executare, fiind fixat în acest sens un termen de maximum 5 zile de la scadența sumelor de bani. Organului judiciar care a dispus măsura ori care a pus-o în executare i se comunică de către terț acele recipise prin care se face dovada sumelor de bani, termenul de comunicare fiind de maximum 24 de ore. În acest mod, organul judiciar ori organul de executare poate aprecia momentul în care sumele astfel consemnate îndeplinesc suma a cărei garantare de plată se urmărește prin poprirea instituită, astfel încât din oficiu sau la cerere să poată ridica poprirea asupra sumelor datorate ulterior. În aceste condiții, Curtea reține că, ulterior înființării poprii, se poate ajunge la ridicarea acesteia, din oficiu — de către organul judiciar sau organul de executare — sau la cererea debitorului poprit, în ipotezele în care datoria a fost stinsă prin plată de către terțul poprit ori datoria a fost stinsă prin plată chiar de către debitor.

41. În final, Curtea reține că dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, precum și cele referitoare la viața intimă, familială și privată nu au incidență în cauză.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (6)—(9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 1.751/62/2015/a3 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 249 alin. (8) și art. 250 alin. (1)—(5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.264/2010 pentru aprobarea programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.264/2010 pentru aprobarea programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 21 decembrie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se aprobă programul-cadru de emisiuni de titluri de stat «Medium Term Notes», în sumă maximă, în orice moment, de 20 miliarde euro sau echivalent în orice valută, denumit în continuare *Program*.”

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 6 aprilie 2016.
Nr. 242.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

pentru aprobarea licenței de concesiune pentru explorare a resurselor de lignit din perimetrul Plopișel, județul Argeș

Având în vedere art. 13 și art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune pentru explorare nr. 18.949/2016 privind explorarea resurselor de lignit din perimetrul Plopișel, județul Argeș, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială BIOECO MILENIUM — S.R.L., cu sediul

în municipiul Deva, județul Hunedoara, cod unic de înregistrare 27567792, în calitate de concesionar.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 4 aprilie 2016.
Nr. 80.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.739/2013 privind procedura de avizare a structurilor și a personalului care gestionează asistența financiară comunitară, conform art. 4 alin. (7) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 595/2009 pentru aplicarea Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare**

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 16/2016 privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 595/2009 pentru aplicarea Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare, în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.739/2013 privind procedura de avizare a structurilor și a personalului care gestionează asistența financiară comunitară, conform art. 4 alin. (7) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 595/2009 pentru aplicarea Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 31 octombrie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (7) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 595/2009 pentru aplicarea Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare, cu modificările și completările ulterioare, pentru a beneficia de majorările salariale prevăzute la art. 4 alin. (1)—(6) din Hotărârea Guvernului nr. 595/2009, cu modificările și completările ulterioare, Direcția generală de inspecție economico-financiară, Unitatea Centrală de Armonizare pentru Auditul Public Intern, structura responsabilă cu soluționarea contestațiilor administrative formulate împotriva titlurilor de creanță emise de structura de control a fondurilor europene și Agenția Națională pentru Achiziții Publice solicită Ministerului Finanțelor Publice avizarea structurii și personalului care au ca obiect de activitate gestionarea asistenței financiare nerambursabile comunitare.”

2. La articolul 2, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Comisia prevăzută la alin. (1) este compusă din următorii membri titulari:

a) secretarul general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice — președinte;

b) directorul general al Direcției generale juridice — membru;

c) directorul general al Direcției generale managementul resurselor umane — membru;

d) directorul general adjunct al Direcției generale economice — membru;

e) directorul general al Direcției generale de inspecție economico-financiară, în cazul solicitării avizării personalului Serviciului inspecție fonduri europene din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru, sau directorul Unității Centrale de Armonizare pentru Auditul Public Intern, în cazul solicitării avizării personalului din UCAAPI — membru, sau șeful structurii responsabile cu soluționarea contestațiilor administrative formulate împotriva titlurilor de creanță emise de structura de control fonduri europene — membru, în cazul solicitării avizării personalului propriu din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, sau directorul general al Direcției generale control Ex-ante din cadrul Agenției Naționale pentru Achiziții Publice, în cazul solicitării avizării personalului din agenție.”

3. La articolul 3, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) netransmiterea de către structurile din cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau de către Agenția Națională pentru Achiziții Publice, care solicită eliberarea avizului favorabil, a unuia sau a mai multor documente dintre cele prevăzute la art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 595/2009, cu modificările și completările ulterioare;”

4. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Structura din cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau Agenția Națională pentru Achiziții Publice, a cărei cerere de avizare a structurii și/sau a personalului a fost respinsă, poate înainta o nouă cerere doar după remedierea problemelor constatate și menționate în adresa de respingere.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN

privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din cadrul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice — aparat central și unități subordonate, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, precum și în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2016

Având în vedere:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare,

în temeiul art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, precum și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prin prezentul ordin se stabilește procedura de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din cadrul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice — aparat central și unități subordonate, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, precum și în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2016.

(2) Plata sumelor datorate în temeiul titlurilor executorii prevăzute de prezentul ordin, respectiv valoarea titlului executoriu, cuprinde atât sumele aferente drepturilor de natură salarială, cât și pe cele pentru plata dobânzilor și penalităților.

Art. 2. — Plata sumelor datorate în temeiul titlurilor devenite executorii prevăzute la art. 1 alin. (1) se realizează în perioada aprilie—decembrie 2016, după cum urmează:

a) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013, conform dispozițiilor art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013;

b) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2014, conform dispozițiilor art. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare;

c) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2015, conform dispozițiilor art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare;

d) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2016, conform dispozițiilor art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**privind sesiunea specială de evaluare națională 2016 pentru elevii din clasa a VIII-a participanți la loturile naționale de pregătire pentru olimpiadele și concursurile internaționale**

În temeiul prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului ministrului educației și cercetării științifice nr. 5.081/2015 privind organizarea și desfășurarea evaluării naționale pentru absolvenții clasei a VIII-a în anul școlar 2015—2016,

având în vedere Nota nr. 65/DGIP/2016 cu privire la aprobarea perioadei de desfășurare a sesiunii speciale de evaluare națională pentru absolvenții clasei a VIII-a, în anul școlar 2015—2016,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 44/2016 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice,

ministrul educației naționale și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă calendarul sesiunii speciale de evaluare națională 2016 pentru elevii din clasa a VIII-a participanți la loturile naționale lărgite ce se pregătesc pentru olimpiadele și concursurile internaționale. Calendarul este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Sesiunea specială de evaluare națională 2016 se desfășoară în conformitate cu Metodologia de organizare și desfășurare a evaluării naționale pentru elevii clasei a VIII-a în anul școlar 2010—2011 prevăzută în anexa nr. 2 la Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.801/2010 privind organizarea și desfășurarea evaluării naționale pentru elevii clasei a VIII-a în anul școlar 2010—2011, în vigoare și pentru anul școlar 2015—2016, și cu prevederile Ordinului ministrului educației și cercetării științifice nr. 5.081/2015 privind organizarea și desfășurarea evaluării naționale pentru absolvenții clasei a VIII-a, în anul școlar 2015—2016.

Art. 3. — Lista nominală a absolvenților clasei a VIII-a, în anul școlar 2015—2016, care fac parte din loturile naționale de pregătire pentru competițiile internaționale pe discipline școlare, avizată de directorul general al Direcției generale învățământ preuniversitar și lista nominală a elevilor clasei a VIII-a, din anul școlar 2015—2016,

care fac parte din loturile naționale de pregătire pentru competițiile sportive internaționale, avizată de directorul Federației Sportului Școlar și Universitar sunt aprobate de președintele Comisiei Naționale de Organizare a Evaluării Naționale — 2016.

Art. 4. — Sesiunea specială de evaluare națională 2016 se desfășoară în municipiul București. Inspectoratul Școlar al Municipiului București nominalizează unitățile de învățământ — centru de examen și centru zonal de evaluare pentru sesiunea specială de evaluare națională 2016.

Art. 5. — Comisiile pentru sesiunea specială de evaluare națională 2016 se numesc de către Inspectoratul Școlar al Municipiului București, conform metodologiei în vigoare.

Art. 6. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția minorități, Direcția generală buget-finanțe, Centrul Național de Evaluare și Examinare, Inspectoratul Școlar al Municipiului București, conducerea unităților de învățământ nominalizate drept centru de examen, respectiv centru zonal de evaluare pentru sesiunea specială de evaluare națională 2016 duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației naționale și cercetării științifice,
Monica-Cristina Anisie,
secretar de stat

București, 31 martie 2016.
Nr. 3.549.

ANEXĂ

CALENDARUL
sesiunii speciale de evaluare națională 2016

6 iunie 2016	Înscrierea la sesiunea specială a evaluării naționale
7 iunie 2016	Limba și literatura română — probă scrisă
8 iunie 2016	Matematica — probă scrisă
9 iunie 2016	Limba și literatura maternă — probă scrisă
9 iunie 2016	Afișarea rezultatelor (până la ora 18,00)
9 iunie 2016	Depunerea contestațiilor (orele 18,00—20,00)
10 iunie 2016	Rezolvarea contestațiilor
10 iunie 2016	Afișarea rezultatelor finale după contestații

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA

DECIZIE

privind componența Comisiei superioare de disciplină a Colegiului Medicilor Dentiști din România în mandatul 2016—2020

Având în vedere prevederile art. 532 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 98 din Regulamentul de organizare și funcționare a Colegiului Medicilor Dentiști din România, adoptat prin Decizia Adunării generale naționale a Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 5/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 534 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Dentiști din România adoptă următoarea decizie:

Art. 1. — În mandatul 2016—2020, Comisia superioară de disciplină a Colegiului Medicilor Dentiști din România are următoarea componență:

1. dr. Ana Gabriela Burduhos;
2. dr. Gabriela Horhoianu;
3. prof. dr. Viorica Milicescu;
4. prof. dr. Mariana Păcurar;
5. dr. Eugen L. Popa;
6. dr. Constantin Rădăuceanu;
7. prof. dr. Mihai Surpățeanu;
8. dr. Doina Maria Voinescu;
9. reprezentant desemnat de Ministerul Sănătății.

Art. 2. — În prima ședință desfășurată după intrarea în vigoare a prezentei decizii, Comisia superioară de disciplină va alege un președinte dintre membrii săi, cu majoritate simplă de voturi.

Art. 3. — Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează mandatul Comisiei superioare de disciplină a cărei componență a fost aprobată prin Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 15/2012 privind componența Comisiei superioare de disciplină a Colegiului Medicilor Dentiști din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2012, cu modificările ulterioare.

Președintele Colegiului Medicilor Dentiști din România,
Ecaterina Ionescu

București, 18 martie 2016.
Nr. 10.

COLEGIUL MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA

DECIZIE

pentru modificarea și completarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 16/2013 privind eliberarea certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România

În temeiul art. 534 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Dentiști din România adoptă următoarea decizie:

Art. I. — Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 16/2013 privind eliberarea certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 27 iunie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Informațiile prevăzute la alin. (1) pot fi comunicate și prin înregistrarea acestora în formă electronică în sistemul informatic care conține Registrul unic național al medicilor dentiști din România de către președintele colegiului teritorial sau de persoanele desemnate de biroul executiv al colegiului teritorial pentru utilizarea sistemului informatic.”

2. La articolul 7, după alineatul (6) se introduc două noi alineate, alineatele (6¹) și (6²), cu următorul cuprins:

„(6¹) Verificarea îndeplinirii condițiilor de avizare a certificatului de membru se efectuează de Departamentul avizări-acreditări al colegiului teritorial.

(6²) Modelul ștampilei de avizare anuală a certificatului de membru este prevăzut în anexa nr. 4, viza fiind valabilă numai însoțită de semnătura președintelui colegiului teritorial.”

3. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezenta decizie.”

4. După anexa nr. 3 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 4, având cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor Dentiști din România,
Ecaterina Ionescu

București, 18 martie 2016.
Nr. 11.

ANEXĂ
(Anexa nr. 4 la Decizia nr. 16/2013)

Modelul ștampilei de avizare anuală a certificatului de membru

CMD¹⁾

AVIZAT

De la

Până la²⁾

.....³⁾

NOTE:

I. Instrucțiuni de completare:

1) Se menționează denumirea colegiului teritorial (de exemplu: CMD Alba, CMD Arad, CMD Argeș etc.).

2) Se completează data în format zz/ll/aaaa, respectiv ziua/luna/anul. Durata vizei nu poate fi mai mare de 12 luni și nu poate depăși perioada de valabilitate a asigurării de răspundere civilă profesională.

3) Semnătura în original a președintelui colegiului teritorial.

II. Dimensiuni: înălțime — maximum 2 centimetri, lățime — maximum 2,5 centimetri.

★

CONSILIUL LOCAL MUNICIPAL BRĂILA
DIRECȚIA DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

LISTA

**cuprinzând asociațiile și fundațiile române cu personalitate juridică
din municipiul Brăila cărora li s-au acordat subvenții de la bugetul local
în anul 2016, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea
unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică,
care înființează și administrează unități de asistență socială**

Nr. crt.	Asociația/Fundația	Unitatea de asistență socială	Nivelul maxim anual al subvenției aprobat pentru anul 2016/lei
1	Asociația de Binefacere „Diaconia”	Căminul Speranței	48.000
2	Asociația „Speranța”	Centrul de zi pentru copii „Teodor Speranța”	9.000
3	Organizația „Trebuie” pentru copii și adulți cu nevoi speciale	Centrul de zi „CATI”	15.600
4	Fundația Lumina Brăila	Centrul de abilitare pentru trai independent	20.400
5	Fundația „Surorile Clarise ale Sfântului Sacrament”	Centrul rezidențial „Surâsul Marielei”	28.800
6	Fundația „Surorile Clarise ale Sfântului Sacrament”	Centrul de zi	7.200
7	Fundația Lumina Brăila	Îngrijire la domiciliu	24.000
8	Asociația „Aura 2010”	Centrul de îngrijire și asistență pentru persoane cu handicap „Căminul Speranței”	48.000
9	Asociația „Aura 2010”	Centrul de zi „Darius”	18.000
TOTAL			219.000

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

